

Arrest

nr. 105 422 van 20 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X - X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X en X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 18 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt aangaande eerste verzoeker, de heer Y. A., als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de stad Jalalabad. Sinds de val van het talibanregime bent u samen met uw familie naar Kaboel verhuisd, waar u de laatste jaren in de wijk Arzan Qimat woont. In de winter verbleef u met uw familie in uw huis in Jalalabad, in de lente keerden jullie terug naar Kaboel. U bent een Tadzjiek van etnische origine. U heeft tot en met de twaalfde graad school gelopen in Afghanistan. Van het jaar 1358 tot het begin van de Mujahedinperiode in 1371 (1991) heeft u als ambtenaar bij het Ministerie van Handel gewerkt te Kaboel. Vanaf 1991 tot het moment van vertrek werkte u als geldwisselaar in Jalalabad en Kaboel. In Jalalabad was u uitbater van een wisselkantoor, in Kaboel huurde u samen met andere geldwisselaars een kantoorruimte. Op het einde van het jaar 1386 begon uw oudste zoon Y.(...) A.(...) S.(...) (ov X) als tolk voor de Amerikaanse troepen te werken. Eind 2007, begin 2008 raakte S.(...) gewond aan zijn been

tijdens een gevecht. Rond het jaar 1388 (21.03.2009-20.03.2010) werd uw zoon bedreigd in het district Surobi toen hij onderweg was van Jalalabad naar Koboel. Enkele maanden voor uw vertrek uit Afghanistan werden de problemen van uw zoon ernstiger nadat hij in het district Ghaziabad van de provincie Kunar getolkt had voor de Amerikaanse troepen na een bombardement waarbij veel burgerslachtoffers gevallen waren. Enkele bewoners van Ghaziabad hielden uw zoon medeverantwoordelijk voor de burgerslachtoffers en bedreigden hem. Op een dag is een man bij u thuis komen aankloppen, die het telefoonnummer van uw zoon S.(...) zocht. Uw echtgenote gaf de man het telefoonnummer van uw zoon. Later werd uw zoon opgebeld met de vraag om elkaar te ontmoeten. Uw zoon stemde toe in een afspraak in Koboel. Twee dagen nadat de bezoeker het telefoonnummer van uw zoon bemachtigd had werd er opnieuw op uw deur geklopt. De man vertelde dat er door bombardementen veel mensen gestorven waren in zijn dorp en dat S.(...) daarbij betrokken was. Toen u de man zei dat u daarin niet kon helpen werd u geslagen en werd uw familie bedreigd. Toen S.(...) thuiskwam besprak u het probleem en diende een klacht in bij de politie. Omdat u de identiteitsgegevens van de man niet had konden zij u niet helpen. Terug op de basis vroeg uw zoon de Amerikanen om hulp, zij verwezen hem echter door naar de Afgaanse autoriteiten. Eveneens rond 1386 begon uw oudste dochter Y.(...) M.(...) (ov 6.844.704) les te geven in een privéschool in Arzan Qimat. Uw dochter gaf les gedurende 10 of 11 maanden maar zette haar activiteiten stop vanwege de verslechterde situatie in Arzan Qimat. Nadien begon ze opnieuw les te geven. Vanwege bedreigingen gaf uw dochter opnieuw haar activiteiten als leerkracht op. In totaal heeft uw dochter gedurende 14 of 15 maanden als lerares gewerkt. Ook uw kinderen S.(...), H.(...) en S.(...) werden in Afghanistan bedreigd. Op het einde van 1389 besloten jullie Afghanistan te verlaten vanwege jullie problemen. Op de vierde dag van de maand saratan 1390 (25.06.2011) heeft u samen met uw echtgenote Y.(...) W.(...) (ov 6.844.710), uw zoon A.(...) Y.(...) S.(...) (ov 6.844.711), uw dochter Y.(...) M.(...) (ov 6.844.704), uw schoondochter A.(...) Y.(...) A.(...) (ov 6.844.705), uw minderjarige dochter Y.(...) S.(...), uw minderjarige zonen Y.(...) S.(...) en Y.(...) H.(...) en uw minderjarig kleinkind A.(...) Y.(...) T.(...) Afghanistan verlaten. Op 11 juli 2011 meldde u zich aan bij de Belgische asielinstanties en vroeg u samen met uw familieleden asiel aan. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u vreest dat uw leven in gevaar is.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een identiteitsdocument (taskara) voor en documenten uitgaande van een Belgisch hospitaal betreffende uw zoon S.(...).

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat er ernstige vragen gesteld dienen te worden bij uw verklaringen en die van uw zoon A.(...) Y.(...) S.(...) dat hij in 2011 in opdracht van de Amerikaanse troepen in het Ghaziabad district van de provincie Kunar getolkt zou hebben bij een bemiddelingspoging nadat er veel burgerslachtoffers gevallen waren bij bombardementen. Wanneer uw zoon S.(...) tijdens zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal gevraagd wordt waar deze bombardementen juist plaats hadden verklaarde hij dat heel het district Ghaziabad, op de Amerikaanse basis na, gebombardeerd werd. De ter beschikking van het Commissariaat-generaal zijnde informatie spreekt echter steeds van de "Argal" of "Dar gal" regio in het district Ghaziabad waar de slachtoffers gevallen zouden zijn. Het is bijzonder weinig aannemelijk dat uw zoon tolkte tussen de Amerikanen en vertegenwoordigers van de slachtoffers, en nadien met de familie van enkel slachtoffers dusdanige problemen kende dat hij zijn land diende te verlaten, zonder precies op de hoogte te zijn van de regio waar deze slachtoffers vielen. Wat eveneens ernstige vragen oproept over uw verklaringen betreffende de activiteiten van uw zoon in Kunar dat u stelt dat Ghaziabad gebombardeerd werd nadat uw zoon daar was gaan tolken en dat het niet duidelijk was of de bombardementen uitgingen van de Amerikanen of de taliban (cgvs p.9) en dat uw zoon zelf zijn tolkactiviteiten na de bombardementen situeert (cgvs A.(...) Y.(...) S.(...), p.10).

Wat betreft de activiteiten van uw dochter Y.(...) M.(...) als lerares Dari in een privéschool in Arzan Qimat blijkt uit een vergelijking van haar verklaringen en de verklaringen van haar familieleden een aantal tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van haar voorgehouden profiel ondermijnen. Zo dient opgemerkt te worden dat uw zoon Sediq tijdens zijn gehoor haar 13 of 14 maanden durende activiteiten als leerkracht situeerde rond 2010, zonder enige vermelding van haar tewerkstelling in 2008 (cgvs A.(...) Y.(...) S.(...), p.4) en dat uw schoondochter, met wie uw dochter in Koboel in het ouderlijke huis samenwoonde, dan weer stelt dat M.(...) na haar huwelijk in 2009 zeker niet heeft lesgegeven (cgvs A.(...) Y.(...) A.(...), p.7). Uw echtgenote stelde dat M.(...) de eerste keer aan het begin van het schooljaar startte en op het eind van het schooljaar stopte, dan één schooljaar thuiszat, en het

daaropvolgende schooljaar opnieuw een aantal maanden les gaf (cgvs Y.(...) W.(...), p.5). Uw dochter M.(...) zelf verklaarde dan weer dat zij les gaf van begin 2008 tot eind 2008 en daarna van begin 2011 gedurende een drie- of viertal maanden (cgvs Y.(...) M.(...), p.7-8) en dus minstens twee schooljaren geen les gaf.

Voorgaande elementen leiden er toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen over de oorzaak van uw problemen in Afghanistan. Logischerwijze kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de feiten die er het gevolg van zouden zijn geweest.

Bovendien dient men de aandacht te vestigen op fundamentele en flagrante verschillen, die betrekking hebben op essentiële elementen van uw relaas en het relaas van uw familieleden en tussen de versie die door u werd voorgesteld tijdens het gehoor op het CGVS en de informatie die u in de vragenlijst heeft gegeven op DVZ.

Wat betreft de problemen die uw zoon S.(...) in Afghanistan ondervond verklaarde u tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal dat hij in 2010 bedreigd werd in het district Surobi en dat hij en uzelf later ernstige bedreigingen ontving van onbekenden uit het district Ghaziabad van de provincie Kunar (cgvs p.9-10). Tijdens het gehoor op de DVZ stelde u echter dat de taliban in 2007 ontdekten dat uw zoon voor de Amerikanen werkte en hem bedreigden, maar dat u niet weet op welke manier. Wanneer u er op de DVZ op gewezen wordt dat deze feiten van drie, vier jaar geleden dateren en u gevraagd wordt of er in tussentijd niets meer gebeurd is verklaart u enkel dat S.(...) en uw jongste zoon H.(...) nog steeds bedreigd werden. Op welke manier S.(...) bedreigd werd weet u echter niet (vragenlijst cgvs p.3). Op geen enkele manier verwees u tijdens het gehoor voor de DVZ naar de bedreigingen in Surobi, al evenmin bleek u daar op de hoogte van de voorgehouden problemen van uw zoon met bewoners van de provincie Kunar. Wanneer het Commissariaat-generaal uw zoon tijdens zijn gehoor vroeg wanneer zijn persoonlijke problemen in Afghanistan begonnen zijn verklaarde hij dan weer dat deze problemen begonnen in 2011 waarna hij uitgebreid vertelde over problemen met inwoners van Kunar (cgvs A.(...) Y.(...) S.(...), p.9-11). Gevraagd of hij daarvoor ooit persoonlijke problemen had verklaarde uw zoon dat hij kleine, niet ernstige problemen ondervond, die hij dan weer situeert in 2010 (cgvs A.(...) Y.(...) S.(...), p.11). Wanneer u tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal geconfronteerd werd met de vaststelling dat noch u, noch uw zoon tijdens het gehoor voor de DVZ de problemen met de bewoners van Kunar aanhaalde geeft u hiervoor de verklaring dat zowel uw zoon S.(...) als uw dochter M.(...) niets over hun problemen vertelden (cgvs p.11). Niet alleen is het bijzonder weinig geloofwaardig dat u samen met uw ganse familie Afghanistan zou hebben verlaten vanwege problemen waarvan u op dat moment niet op de hoogte was. Uw verklaring voor uw onwetendheid betreffende de problemen van uw zoon S.(...) in Surobi en Kunar op het moment van uw asielaanvraag is bovendien ook tegenstrijdig met de beweringen van uw zoon tijdens zijn gehoor waarbij deze stelde dat hij zijn problemen in Afghanistan met u besprak (cgvs A.(...) Y.(...) S.(...), p.11 en 15).

Wat betreft de problemen die uw dochter Y.(...) M.(...) zou hebben ondervonden als lerares en als zuster van een tolk voor de Amerikanen dient opgemerkt te worden dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat zij van midden 2008 tot eind 2008 les heeft gegeven in de school Rohi in Arzan Qimat en dat ze in 2008 persoonlijk vijf maal bedreigd werd door de taliban vanwege haar werk als lerares en de activiteiten van haar broer als tolk. Deze bedreigingen hielden op toen ze met haar werk stopte, haar broer zou nog drie jaar verder hebben gewerkt tot het moment dat de familie Afghanistan verliet (vragenlijst cgvs Y.(...) M.(...), p.2-3). Ook u gaf tijdens het gehoor voor de DVZ gelijklopende verklaringen betreffende de problemen van uw dochter M.(...) (vragenlijst cgvs Y.(...) A.(...), p.3). Tijdens haar gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaart uw dochter dan weer dat ze in 2008 nooit persoonlijk bedreigd werd tijdens de periode dat ze les gaf, maar dat ze stopte met haar lesactiviteiten vanwege de slechte algemene veiligheidssituatie in Kaboel. In 2011 zou zij dan gedurende drie of vier maanden opnieuw les hebben gegeven omdat ze zich verveelde en tijdens deze periode persoonlijk bedreigd zijn geweest op weg naar school (cgvs Y.(...) M.(...) p.9-10). Tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal houdt u zich ook aan deze versie van de feiten (cgvs p.4-5). Wanneer u tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheid geeft u de weinig aannemelijke verklaring dat men tijdens het eerste gehoor zowel bij uw dochter als bij u niet vroeg naar de periode van de tewerkstelling (cgvs p.13).

Wat betreft de problemen die uw andere kinderen ondervonden zouden hebben moet vastgesteld worden dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat naast S.(...) en M.(...) uw jongste zoon H.(...) en uw jongste dochter S.(...) eveneens door gemaskerde taliban bedreigd werden op school (vragenlijst cgvs p.3). Wanneer u tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gevraagd werd of er buiten uzelf, S.(...) en M.(...) ooit andere familieleden bedreigd werden stelt u dan weer dat uw zoon die nu ziek is ook werd bedreigd (cgvs p.11-12). Daarmee verwijst u naar uw zoon S.(...) (cgvs p.5). Als de namen van S.(...), M.(...), S.(...) en H.(...) worden opgenoemd als de kinderen die bedreigingen ontvangen hebben in Afghanistan verklaart u bovendien dat uw dochter S.(...) geen problemen had, want dat haar school niet veraf gelegen was en ze samen met een groep meisjes heen

en weer naar school ging. Wanneer het Commissariaal-generaal u daarop confronteert met uw verklaringen op de DVZ herinnert u zich plots wel bedreigingen maar situeert u deze op weg van de moskee naar huis (cgvs p.12).

Hoewel er in hoofde van uw zoon A.(...) Y.(...) S .(...)(o.v. 6.844.711) een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kon worden vastgesteld omwille van zijn activiteiten als tolk moet er in het kader van uw asielerzoek worden vastgesteld dat uw verklaringen omtrent de problemen die u persoonlijk in Afghanistan zou hebben gekend ongeloofwaardig zijn zodat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet. De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen. Uw taskara en de medische documenten van uw zoon betreffen slechts uw identiteit en ondersteunen uw asielerlaas niet. Inzake de taskara moet overigens ook worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afgaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afgaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afgaanse asielerzoekers of bij het ondersteunen van zijn asielerlaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielerzoekers door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld, waar u de laatste tien jaar voor uw vertrek heeft gewoond en gewerkt (cgvs p.3-4).

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio. Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afgaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afgaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In het kader van de asielaanvragen van uw echtgenote Y.(...) W.(...) en uw dochter Y.(...) M.(...) werd eveneens weigeringsbeslissingen genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing luidt aangaande tweede verzoekster, mevrouw. Y. W., als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de stad Jalalabad. Sinds de val van het talibanregime bent u samen met uw familie naar Kaboel verhuisd, waar u de laatste jaren in de wijk Arzan Qimat woonde. In de winter verbleef u met uw familie in uw huis in Jalalabad, in de lente keerden jullie terug naar Kaboel. Na zijn middelbaar onderwijs begon uw oudste zoon Y.(...) A.(...) S.(...) (ov 6.844.711) als tolk voor de Amerikaanse troepen te werken. Later raakte S.(...) gewond aan zijn been tijdens een gevecht. Op een dag is een man bij u thuis komen aankloppen, die het telefoonnummer van uw zoon S.(...) zocht. U gaf de man het telefoonnummer van uw zoon. Later werd uw zoon opgebeld met de vraag voor een ontmoeting. Uw zoon stemde toe in een afspraak in Kaboel. Uw familieleden waren boos op uw omdat u het telefoonnummer van S.(...) had doorgegeven. Uw zoon vertelde u dat hij geregeld bedreigd werd. Ook uw andere kinderen werden bedreigd omwille van de activiteiten van S.(...). Uw dochter M.(...), die lerares is, werd eveneens bedreigd. Omwille van uw problemen besloten uw echtgenoot en u om met de familie het land te verlaten. U heeft samen met uw echtgenoot Y.(...) A.(...) (ov 6.844.707), uw zoon A.(...) Y.(...) S.(...) (ov 6.844.711), uw dochter Y.(...) M.(...) (ov 6.844.704), uw schoondochter A.(...) Y.(...) A.(...) (ov 6.844.705), uw minderjarige dochter Y.(...) S.(...), uw minderjarige zonen Y.(...) S.(...) en Y.(...) H.(...) en uw minderjarig kleinkind A.(...) Y.(...) T.(...) Afghanistan verlaten. Op 11 juli 2011 meldde u zich aan bij de Belgische asielinstanties en vroeg u samen met uw familieleden asiel aan. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u vreest dat uw leven in gevaar is. Ter staving van uw asielrelaas legt u een identiteitsdocument (taskara) voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door uw echtgenoot, Y.(...) A.(...), ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen die luidt als volgt:

“Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat er ernstige vragen gesteld dienen te worden bij uw verklaringen en die van uw zoon A.(...) Y.(...) S.(...) dat hij in 2011 in opdracht van de Amerikaanse troepen in het Ghaziabad district van de provincie Kunar getolkt zou hebben bij een bemiddelingspoging nadat er veel burgerslachtoffers gevallen waren bij bombardementen. Wanneer uw zoon S.(...) tijdens zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal gevraagd wordt waar deze bombardementen juist plaats hadden verklaarde hij dat heel het district Ghaziabad, op de Amerikaanse basis na, gebombardeerd werd. De ter beschikking van het Commissariaat-generaal zijnde informatie spreekt echter steeds van de “Argal” of “Dar gal” regio in het district Ghaziabad waar de slachtoffers gevallen zouden zijn. Het is bijzonder weinig aannemelijk dat uw zoon tolkte tussen de Amerikanen en vertegenwoordigers van de slachtoffers, en nadien met de familie van enkel slachtoffers dusdanige problemen kende dat hij zijn land diende te verlaten, zonder precies op de hoogte te zijn van de regio waar deze slachtoffers vielen. Wat eveneens ernstige vragen oproept over uw verklaringen betreffende de activiteiten van uw zoon in Kunar dat u stelt dat Ghaziabad gebombardeerd werd nadat uw zoon daar was gaan tolken en dat het niet duidelijk was of de bombardementen uitgingen van de Amerikanen of de taliban (cgvs p.9) en dat uw zoon zelf zijn tolkactiviteiten na de bombardementen situeert (cgvs A.(...) Y.(...) S.(...), p.10).

Wat betreft de activiteiten van uw dochter Y.(...) M.(...) als lerares Dari in een privéschool in Arzan Qimat blijkt uit een vergelijking van haar verklaringen en de verklaringen van haar familieleden een aantal tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van haar voorgehouden profiel ondermijnen. Zo dient opgemerkt te worden dat uw zoon Sediq tijdens zijn gehoor haar 13 of 14 maanden durende activiteiten als leerkracht situeerde rond 2010, zonder enige vermelding van haar tewerkstelling in 2008

(cgvs A.(...) Y.(...) S.(...), p.4) en dat uw schoondochter, met wie uw dochter in Kaboel in het ouderlijke huis samenwoonde, dan weer stelt dat M.(...) na haar huwelijk in 2009 zeker niet heeft lesgegeven (cgvs A.(...) Y.(...) A.(...), p.7). Uw echtgenote stelde dat M.(...) de eerste keer aan het begin van het schooljaar startte en op het eind van het schooljaar stopte, dan één schooljaar thuiszat, en het daaropvolgende schooljaar opnieuw een aantal maanden les gaf (cgvs Y.(...) W.(...), p.5). Uw dochter M.(...) zelf verklaarde dan weer dat zij les gaf van begin 2008 tot eind 2008 en daarna van begin 2011 gedurende een drie- of viertal maanden (cgvs Y.(...) M.(...), p.7-8) en dus minstens twee schooljaren geen les gaf.

Voorgaande elementen leiden er toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen over de oorzaak van uw problemen in Afghanistan. Logischerwijze kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de feiten die er het gevolg van zouden zijn geweest.

Bovendien dient men de aandacht te vestigen op fundamentele en flagrante verschillen, die betrekking hebben op essentiële elementen van uw relaas en het relaas van uw familieleden en tussen de versie die door u werd voorgesteld tijdens het gehoor op het CGVS en de informatie die u in de vragenlijst heeft gegeven op DVZ.

Wat betreft de problemen die uw zoon S.(...) in Afghanistan ondervond verklaarde u tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal dat hij in 2010 bedreigd werd in het district Surobi en dat hij en uzelf later ernstige bedreigingen ontving van onbekenden uit het district Ghaziabad van de provincie Kunar (cgvs p.9-10). Tijdens het gehoor op de DVZ stelde u echter dat de taliban in 2007 ontdekten dat uw zoon voor de Amerikanen werkte en hem bedreigden, maar dat u niet weet op welke manier. Wanneer u er op de DVZ op gewezen wordt dat deze feiten van drie, vier jaar geleden dateren en u gevraagd wordt of er in tussentijd niets meer gebeurd is verklaart u enkel dat S.(...) en uw jongste zoon H.(...) nog steeds bedreigd werden. Op welke manier S.(...) bedreigd werd weet u echter niet (vragenlijst cgvs p.3). Op geen enkele manier verwees u tijdens het gehoor voor de DVZ naar de bedreigingen in Surobi, al evenmin bleek u daar op de hoogte van de voorgehouden problemen van uw zoon met bewoners van de provincie Kunar. Wanneer het Commissariaat-generaal uw zoon tijdens zijn gehoor vroeg wanneer zijn persoonlijke problemen in Afghanistan begonnen zijn verklaarde hij dan weer dat deze problemen begonnen in 2011 waarna hij uitgebreid vertelde over problemen met inwoners van Kunar (cgvs A.(...) Y.(...) S.(...), p.9-11). Gevraagd of hij daarvoor ooit persoonlijke problemen had verklaarde uw zoon dat hij kleine, niet ernstige problemen ondervond, die hij dan weer situeert in 2010 (cgvs A.(...) Y.(...) S.(...), p.11). Wanneer u tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal geconfronteerd werd met de vaststelling dat noch u, noch uw zoon tijdens het gehoor voor de DVZ de problemen met de bewoners van Kunar aanhaalde geeft u hiervoor de verklaring dat zowel uw zoon S.(...) als uw dochter M.(...) niets over hun problemen vertelden (cgvs p.11). Niet alleen is het bijzonder weinig geloofwaardig dat u samen met uw ganse familie Afghanistan zou hebben verlaten vanwege problemen waarvan u op dat moment niet op de hoogte was. Uw verklaring voor uw onwetendheid betreffende de problemen van uw zoon S.(...) in Surobi en Kunar op het moment van uw asielaanvraag is bovendien ook tegenstrijdig met de beweringen van uw zoon tijdens zijn gehoor waarbij deze stelde dat hij zijn problemen in Afghanistan met u besprak (cgvs A.(...) Y.(...) S.(...), p.11 en 15).

Wat betreft de problemen die uw dochter Y.(...) M.(...) zou hebben ondervonden als lerares en als zuster van een tolk voor de Amerikanen dient opgemerkt te worden dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat zij van midden 2008 tot eind 2008 les heeft gegeven in de school Rohi in Arzan Qimat en dat ze in 2008 persoonlijk vijf maal bedreigd werd door de taliban vanwege haar werk als lerares en de activiteiten van haar broer als tolk. Deze bedreigingen hielden op toen ze met haar werk stopte, haar broer zou nog drie jaar verder hebben gewerkt tot het moment dat de familie Afghanistan verliet (vragenlijst cgvs Y.(...) M.(...), p.2-3). Ook u gaf tijdens het gehoor voor de DVZ gelijklopende verklaringen betreffende de problemen van uw dochter M.(...) (vragenlijst cgvs Y.(...) A.(...), p.3). Tijdens haar gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaart uw dochter dan weer dat ze in 2008 nooit persoonlijk bedreigd werd tijdens de periode dat ze les gaf, maar dat ze stopte met haar lesactiviteiten vanwege de slechte algemene veiligheidssituatie in Kaboel. In 2011 zou zij dan gedurende drie of vier maanden opnieuw les hebben gegeven omdat ze zich verveelde en tijdens deze periode persoonlijk bedreigd zijn geweest op weg naar school (cgvs Y.(...) M.(...) p.9-10). Tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal houdt u zich ook aan deze versie van de feiten (cgvs p.4-5). Wanneer u tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheid geeft u de weinig aannemelijke verklaring dat men tijdens het eerste gehoor zowel bij uw dochter als bij u niet vroeg naar de periode van de tewerkstelling (cgvs p.13).

Wat betreft de problemen die uw andere kinderen ondervonden zouden hebben moet vastgesteld worden dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat naast S.(...) en M.(...) uw jongste zoon H.(...) en uw jongste dochter S.(...) eveneens door gemaskerde taliban bedreigd werden op school (vragenlijst cgvs p.3). Wanneer u tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gevraagd werd of er buiten uzelf, S.(...) en M.(...) ooit andere familieleden bedreigd werden stelt u dan

weer dat uw zoon die nu ziek is ook werd bedreigd (cgvs p.11-12). Daarmee verwijst u naar uw zoon S.(...) (cgvs p.5). Als de namen van S.(...), M.(...), S.(...) en H.(...) worden opgenoemd als de kinderen die bedreigingen ontvangen hebben in Afghanistan verklaart u bovendien dat uw dochter S.(...) geen problemen had, want dat haar school niet veraf gelegen was en ze samen met een groep meisjes heen en weer naar school ging. Wanneer het Commissariaal-generaal u daarop confronteert met uw verklaringen op de DVZ herinnert u zich plots wel bedreigingen maar situeert u deze op weg van de moskee naar huis (cgvs p.12).

Hoewel er in hoofde van uw zoon A.(...) Y.(...) S.(...)(o.v. 6.844.711) een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kon worden vastgesteld omwille van zijn activiteiten als tolk moet er in het kader van uw asielverzoek worden vastgesteld dat uw verklaringen omtrent de problemen die u persoonlijk in Afghanistan zou hebben gekend ongeloofwaardig zijn zodat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet. De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen. Uw taskara en de medische documenten van uw zoon betreffen slechts uw identiteit en ondersteunen uw asielrelaas niet. Inzake de taskara moet overigens ook worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afgaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afgaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afgaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas."

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van uw echtgenoot met betrekking tot de feiten die aanleiding gaven tot zijn vlucht uit Afghanistan, kan er ook in uw hoofde niet worden geconcludeerd tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De door u voorgelegde taskara wijzigt niets aan deze conclusie aangezien het document enkel betrekking heeft op uw identiteit.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld, waar u de laatste tien jaar voor uw vertrek heeft gewoond (vragenlijst cgvs, punt 9).

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio. Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afgaanse autoriteiten worden geviseerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afgaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afgaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.”

Bijgevolg kan wat u betreft evenmin besloten worden tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing luidt aangaande vijfde verzoekster, mevrouw Y. M., als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en de eerste twintig jaren van uw leven in de stad Jalalabad te hebben gewoond. Sinds de val van het talibanregime bent u samen met uw familie naar Koboel verhuisd, waar u de laatste jaren in de wijk Arzan Qimat woont. U bent een Tadzjiek van etnische origine. U heeft tot en met de twaalfde graad school gelopen in Afghanistan. Van begin 2008 tot eind 2008 was u lerares Dari in een privéschool in Arzan Qimat. Vanwege de slechte veiligheidssituatie in Koboel stopte u met lesgeven. Begin 2011 begon u op dezelfde school opnieuw Dari te geven omdat u zich thuis verveelde. Op weg naar huis werd u echter bedreigd door talibanmilitanten vanwege uw activiteiten als vrouwelijke leerkracht en de activiteiten van uw broer S.(...) als tolk voor de Amerikaanse troepen. Na drie of vier maanden stopte u met lesgeven en begon u samen met uw familie met de voorbereiding van jullie vertrek uit Afghanistan. Op 11 juli 2011 meldde u zich aan bij de Belgische asielinstanties en vroeg u samen met uw broer A.(...)Y.(...)S.(...) (ov 6.844.711), uw vader A.(...) Y.(...)(ov 6.844.707), uw moeder A.(...) W.(...) (ov 6.844.710), uw schoonzuster A.(...) Y.(...)A.(...) (ov 6.844.705) en uw twee minderjarige broers en minderjarige zuster asiel aan. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u vreest dat uw leven in gevaar is. Ter staving van uw asielrelaas legt u een identiteitsdocument (taskara) voor.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient men de aandacht te vestigen op fundamentele en flagrante verschillen, die betrekking hebben op een essentieel element van uw relaas en waarmee u werd geconfronteerd, tussen de versie die werd voorgesteld tijdens het gehoor op het CGVS en de informatie die u in de vragenlijst heeft gegeven op DVZ. Zo stelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u van midden 2008 tot eind 2008 les heeft gegeven in de school Rohi in Arzan Qimat en dat u in 2008 persoonlijk vijf maal bedreigd werd door de taliban vanwege uw werk als lerares en de activiteiten van uw broer als tolk. Deze bedreigingen hielden op toen u met uw werk stopte, uw broer zou nog drie jaar verder hebben gewerkt tot het moment dat uw familie Afghanistan verliet (vragenlijst cgvs p.2-3). Tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaart u dan weer dat u in 2008 nooit persoonlijk bedreigd werd tijdens de periode dat u les gaf, maar dat u stopte met uw lesactiviteiten vanwege de slechte algemene veiligheidssituatie in Koboel. In 2011 zou u dan gedurende drie of vier maanden opnieuw les hebben gegeven omdat u zich verveelde en tijdens deze periode persoonlijk bedreigd zijn geweest op weg naar school (cgvs p.9-10). Uw verklaring voor deze discrepantie, dat men op de DVZ enkel vroeg wanneer u begonnen was (les te geven) en u zelfs niet eens vroeg wanneer u gestopt was, en dat u daarom uw tewerkstelling in 2011 niet vermeldde roept ernstige vragen op (cgvs p.9). Het is weinig aannemelijk dat u op de DVZ wel duidelijk uw periode van tewerkstelling in 2008 kon aangeven (vragenlijst cgvs p.2) - een periode waarover u tijdens het gehoor verklaart geen persoonlijke problemen te hebben ondervonden - maar dat u geen melding kon maken van de tewerkstelling in 2011, de periode waarin u wél persoonlijke problemen ondervond. Wanneer het Commissariaat-generaal u bovendien confronteert met de tegenstrijdige verklaringen betreffende de bedreigingen die u ontvangen zou

hebben slaagt u er niet in dit te verduidelijken maar ontkent u eenvoudigweg dat u zulke verklaringen op de DVZ heeft afgelegd (cgvs p.10).

Verder blijken uit een nadere vergelijking van uw verklaringen en de verklaringen van uw familieleden een aantal tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van uw voorgehouden profiel als lerares verder ondermijnen. Zo dient opgemerkt te worden dat uw broer tijdens zijn gehoor uw 13 of 14 maanden durende activiteiten als leerkracht situeerde rond 2010, zonder enige vermelding van uw tewerkstelling in 2008 (cgvs A.(...) Y.(...) S.(...), p.4) en dat uw schoonzus, met wie u in Kaboel in het ouderlijke huis van uw echtgenoot samenwoonde, dan weer stelt dat u na haar huwelijk in 2009 zeker geen les heeft gegeven (cgvs A.(...) Y.(...) A.(...), p.7). En hoewel u tijdens het gehoor niet in staat bleek uw lesactiviteiten in 2008 aan de hand van het lopend schooljaar te situeren (cgvs p.6) verklaarde uw moeder dat u de eerste keer aan het begin van het schooljaar startte en op het eind van het schooljaar stopte, dan één schooljaar thuiszat, en het daaropvolgende schooljaar opnieuw een aantal maanden les gaf (cgvs Y.(...) W.(...), p.5). Betreffende uw problemen vermeldde uw vader op de DVZ dat u in 2007 en 2008 bedreigd werd door de taliban maar hij vermeldde niets over de hervatting van uw activiteiten, ook niet nadat hij er op gewezen werd dat deze feiten zich drie of vier jaar terug in de tijd afspeelden (vragenlijst cgvs Y.(...) A.(...), p.3). En hoewel u stelt dat u in 2008 nooit persoonlijk bedreigd werd verklaarde uw vader tijdens zijn gehoor dat u stopte vanwege de bedreigingen (cgvs Y.(...) A.(...), p.4-5). De hervatting van uw lesactiviteiten situeert uw vader dan weer in de maanden sunbulah of mirzan van het jaar 1389 (aug-sept 2010) tot het einde van het jaar 1389 (feb 2011 - cgvs Y.(...) A.(...), p.11). Uw moeder gaf tijdens haar gehoor dan weer aan dat u in 2008 op aandringen van uw broer stopte vanwege de zelfmoordaanslagen in de scholen (cgvs Y.(...) W.(...), p.4-5). Gevraagd naar de aanvang van het schooljaar verklaarde uw moeder tijdens haar gehoor dat het schooljaar in de privéschool waar u les gaf begon in de winter, in tegenstelling tot de openbare scholen waar het lesjaar in de maand hamal opstart (cgvs Y.(...) W.(...), p.5). U verklaarde dan weer dat zowel de openbare school als in de Rohi privéschool het schooljaar begon in de maand hamal (cgvs p.6).

Ook tijdens uw gehoor voor het Commissariaat slaagde u er niet in meer duidelijkheid te verschaffen over de periode dat u les zou hebben gegeven in 2008. Waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat u les gaf van midden 2008 tot eind 2008 (vragenlijst cgvs p.2), gaf u tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal dan weer aan dat u op het einde van 2008 begon en daarna acht of negen maanden les gaf (cgvs p.5-6). De korte periode dat u les zou hebben gegeven blijkt u al evenmin aan de hand van het schooljaar of de schoolse activiteiten in de tijd te kunnen situeren. Gevraagd of u in het begin, het midden of op het einde van het schooljaar les begon te geven antwoordt u bovendien dat u in het begin van het jaar 2008 begon en stopte op het einde 2008. Gevraagd of u tijdens of op het einde van het schooljaar stopte en of dit voor of na de examens plaatsvond geeft u dan weer het weinigzeggende antwoord dat u niet in de examenperiode stopte (cgvs p.6).

Uit uw verklaringen tijdens het gehoor blijkt bovendien niet enkel dat u de periode dat u les zou hebben gegeven in 2008 niet duidelijk in de tijd kan situeren maar dat u zowel voor uw lesactiviteiten van 2008 en 2011 de westerse kalender hanteert (cgvs p.6 en 9). Gevraagd in welke Afghaanse maand u in 2008 begon en stopte met lesgeven moet u het antwoord schuldig blijven, u blijkt het zelfs niet bij benadering te kunnen vertellen (cgvs p.6). Wanneer dezelfde vraag over de toch recentere periode in 2011 wordt gesteld antwoordt u dan weer dat u geen aandacht aan de Afghaanse kalender schonk. Wanneer het Commissariaat-generaal u confronteert met het feit dat het merkwaardig is dat u de Afghaanse kalender niet blijkt te kunnen hanteren wanneer het uw tewerkstelling betreft en zich daarbij tevens afvraagt hoe het mogelijk is dat u wel de westerse kalender hanteert zonder deze naar de Afghaanse kalender te kunnen omzetten geeft u opnieuw het weinig aannemelijke antwoord dat jullie in Afghanistan de kalender weinig gebruiken en dat de school waar u werkte de westerse kalender gebruikte (cgvs p.9). Van een Afghaanse burger van 28 jaar die verklaart haar middelbaar onderwijs te hebben doorlopen mag verwacht worden dat zij de in Afghanistan gehanteerde kalender kan hanteren. Temeer gezien u verklaart les te hebben gegeven en u dus op vaste tijdstippen vakantie had.

Voorgaande elementen leiden er toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen over de oorzaak van uw problemen in Afghanistan. Problemen waar u overigens zelfs geen begin van bewijs kan voorleggen. Logischerwijze kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de feiten die er het gevolg van zouden zijn geweest.

Hoewel er in hoofde van uw broer werd besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging moet er wat betreft uw persoonlijke vluchtmotieven worden gesteld dat uw verklaringen omtrent uw asielmotieven ongeloofwaardig zijn zodat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet. Het door u voorgelegde identiteitsdocument (taskara) is niet van aard deze conclusie te wijzigen. Uw taskara betreft slechts uw identiteit en ondersteunt uw asielaanspraak niet. Inzake dit document moet overigens ook worden gesteld dat uit de informatie waarover

het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielaanvraag. Betreffende deze taskara moet eveneens worden opgemerkt dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat deze verloren ging tijdens de oorlog (verklaring dvz, punt 21). Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal legde u toch een taskara voor en verklaarde u dat u die reeds in Afghanistan in uw bezit had omdat u die nodig had bij de sollicitatie in de school. Wanneer het Commissariaat-generaal informeert waarom u dan op de DVZ verklaarde dat uw taskara verloren ging in de oorlog stelt u daar gezegd te hebben dat de taskara nog steeds in Afghanistan was, maar dat er problemen waren onderweg en dat de taskara per post opgestuurd zou worden (cgvs p. 11).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld, waar u de laatste tien jaar voor uw vertrek heeft gewoond waar u uw middelbaar onderwijs heeft afgemaakt (cgvs p.3-4). U woonde samen met uw beide ouders, Y.(...)A.(...) en Y.(...)W.(...), in wiens hoofde eveneens een weigeringsbeslissing in het kader van hun asielaanvraag werd genomen. Bijgevolg beschikt u in Kabul over een sociaal netwerk waarop u kan steunen. Uit de verklaringen van uw familieleden blijkt ook dat uw familie over ruime financiële middelen beschikt. Amper anderhalf jaar na het huwelijksfeest van zijn zoon in een vijfsterrenhotel in Jalalabad (cgvs A.(...) Y.(...) A.(...), p.3) bleek uw vader, een geldwisselaar, reeds in staat om 13.000 dollar per familielid te betalen voor jullie reis naar België (verklaring dvz A.(...) Y.(...), punt 34).

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio. Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor

burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van het principe van gezinseenheid, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoekers geven aan dat hun problemen, alsook deze van hun zoon/broer niet opgesplitst kunnen worden in de “eigen” problemen van verzoekers en de “eigen” problemen van de zoon/broer. Zij vormen immers één grote familie en hangen echt aan elkaar. Ook de problemen die zij in Afghanistan hebben ondervonden, zijn allemaal met elkaar gelinkt. Volgens verzoekers heeft het Commissariaat-generaal ten onrechte geen rekening gehouden met de interferentie tussen de asielaanvragen van de verschillende familieleden. Verzoekers wijzen erop dat hun zoon/broer omwille van zijn tewerkstelling niet alleen persoonlijk bedreigd. Hij heeft zelf meerdere malen tijdens zijn gehoor aangegeven dat ook zijn familie werd bedreigd. Het feit dat elk van de familieleden hun asielaanvraag steunt op dezelfde asielmotieven als die van de zoon/broer, die omwille van zijn tewerkstelling als tolk bij de Amerikaanse troepen problemen ondervond, is fundamenteel. De werkwijze die het Commissariaat-generaal *in casu* heeft toegepast, strookt niet met het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur en de op haar rustende zorgvuldigheidsverplichting. Verzoekers verwijzen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij het principe van gezinseenheid voor afhankelijke familieleden werd bevestigd.

2.2. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoekers zijn het niet eens met de concrete motieven van de bestreden beslissingen en trachten deze te weerleggen.

Met betrekking tot het tolkwerk van verzoekers' zoon/broer in opdracht van de Amerikanen na bombardementen in het Ghaziabad district van de provincie Kunar, merkt eerste verzoeker op dat niet hij, maar zijn zoon werkzaam was als tolk bij het Amerikaanse leger hetgeen verklaart waarom hij geen details weet. Eerste verzoeker moest het doen met de weinige informatie die hij van zijn zoon kreeg. Bovendien als S. vakantie had, stak hij al zijn tijd in zijn vrouw en kind, waardoor het voor S. niet mogelijk was om alles aan zijn vader in detail te vertellen en met hem te bespreken.

Met betrekking tot de activiteiten van derde verzoekster als lerares Dari in een privéschool Arzan Qimat benadrukt vijfde verzoekster dat zij tweemaal als leerkracht heeft gewerkt. De eerste keer was van begin 2008 tot eind 2008, ongeveer 8 maanden. De tweede keer is zij begonnen werken begin 2011 voor ongeveer 5 maanden. Dat haar broer S. haar 13 of 14 maanden durende activiteiten als leerkracht situeerde rond 2010, zonder enige vermelding van de tewerkstelling in 2008 valt volgens verzoekers te verklaren doordat S. na zijn huwelijk in Jalalabad is gaan wonen. Bovendien zou de tolk S. gezegd hebben dat hij niet de exacte maanden en jaren diende te geven. Aangaande de verklaring van haar schoonzus dat vijfde verzoekster na haar huwelijk in 2009 niet meer heeft lesgegeven, benadrukt vijfde verzoekster inderdaad in 2009 geen les te hebben gegeven nu zij haar eerste tewerkstelling is gestopt in 2008. Dat haar schoonzus niet vermeld zou hebben dat vijfde verzoekster nog een aantal maanden in 2011 heeft lesgegeven kan dan weer logisch verklaard worden door het feit dat haar schoonzus op dat moment zwanger was en in Jalalabad woonde.

Waar het Commissariaat-generaal van oordeel is dat van iemand, die haar middelbare school heeft doorlopen, kan verwacht worden dat zij de in Afghanistan gehanteerde kalender kan hanteren, volhardt vijfde verzoekster in haar verklaringen zoals afgelegd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. De school waar zij werkte gebruikt de Westerse kalender en niet de Afghaanse. Zij heeft nooit de Afghaanse kalender gebruikt. Ook haar ouders kunnen deze kalender niet correct gebruiken.

Wat betreft de tegenstrijdigheden in de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor op Commissariaat-generaal en de verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken geeft eerste verzoeker aan dat zijn verklaringen afgelegd voor het Commissariaat-generaal en de Dienst Vreemdelingenzaken in dezelfde lijn liggen. Het is inderdaad zo dat de grootste problemen van verzoekers, die de uiteindelijke aanleiding hebben gegeven om als één familie Afghanistan te ontvluchten, de problemen met de inwoners van Kunar zijn die in 2011 zijn begonnen. Echter vanaf 2007 werden S. en verzoekers

geconfronteerd met vele problemen daar de Taliban had ontdekt dat S. werkzaam was als tolk waarna zij voortdurende bedreigingen kregen. Verzoekers verwijzen dienaangaande naar de verklaringen die S. bij het Commissariaat-generaal heeft afgelegd. S. wou toen alleen Afghanistan ontvluchten maar eerste verzoeker kon zich hiermee niet akkoord verklaren daar hij met het ganse gezin Afghanistan wilde verlaten omdat hij bang was dat de Taliban de rest van de familie zou gijzelen om wraak te nemen op S.. Daar het niet mogelijk was om voor iedereen zijn vlucht te betalen, konden verzoekers niet eerder vertrekken. Eerste verzoeker heeft dit ook zo aangehaald tijdens zijn gehoor. Dat ook zijn zoon S. de start van zijn persoonlijke problemen situeerde in 2011 is volgens verzoekers logisch te verklaren doordat S. al zijn problemen wou vertellen maar niet wist waar te beginnen én de tolk hem had geantwoord dat hij enkel zijn grootste probleem diende te vertellen, hetgeen dus het probleem in 2011 was. Wat betreft tweede verzoekster wordt opgemerkt dat zij bijna niets wist over alle kleine problemen van haar zoon S. aangezien deze laatste haar immers nooit iets vertelde om haar te beschermen. Waar het Commissariaat-generaal meent dat er een tegenstrijdigheid is geslopen tussen eerste verzoekers opeenvolgende verklaringen aangaande de werkzaamheden van vijfde verzoekster als lerares voert eerste verzoeker aan dat waar hij aanvankelijk stelde dat zij met haar activiteiten stopte "*vanwege de bedreigingen*" hiermee bedoelde de ongunstige veiligheidssituatie die er toen heerste. Eerste verzoeker wijst erop dat de weg van en naar school zeer gevaarlijk was. Volgens eerste verzoeker kan dit ook worden afgeleid uit zijn verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Vijfde verzoekster volhardt in het verzoekschrift in haar verklaring dat zij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft verklaard dat zij in 2008 persoonlijk bedreigd zou zijn geweest en merkt op dat er geen enkele reden is waarom zij hierover zou liegen. Eerste verzoeker tracht de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen aangaande de problemen van zijn andere kinderen te verschonen door te wijzen op het korte gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken waardoor hij niet teveel in detail kon treden terwijl hij op het Commissariaat-generaal alles veel uitgebreider kon vertellen.

Eerste verzoeker stelt aangaande de problemen van zijn jongste dochter S. dat zij, buiten het ene incident op weg naar huis van de moskee samen met haar broer H., geen noemenswaardige problemen had. Verzoekers menen ook dat er wordt uitgegaan van een algemene veronderstelling over Afghaanse documenten en voeren aan dat deze informatie al zeker niet kan toegepast worden op de individuele situatie van verzoekers en benadrukken dat elk van de documenten die zij tijdens hun verhoor hebben voorgelegd authentieke documenten zijn.

In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming), en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. De veiligheidssituatie in Kabul kan allerm minst stabiel genoemd worden en het is geenszins uitgesloten dat er burgerslachtoffers vallen. Bij de zogenaamde high profile aanvallen vallen wel degelijk een groot aantal burgerslachtoffers. In Kabul komen veiligheidsincidenten gaande van bombardementen, ontvoeringen, zelfmoordaanslagen en moord bijna dagelijks voor. Er is nog steeds een grote impact op het dagelijks leven van de burgers. Ook de levensomstandigheden blijven menonwaardig. De vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog vindt steun in de huidige veiligheidssituatie, die allerm minst stabiel te noemen is. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is blind voor de werkelijkheid.

Bij het verzoekschrift voegen verzoekers de volgende stukken: een rapport van Vluchtelingenwerk Vlaanderen, een rapport van het European Country of Origin Information Network, twee rapporten van UNHCR, het Nederlands ambtsbericht Afghanistan van juli 2012, een rapport van International crisis Group en enkele persberichten.

2.3. De Raad merkt op dat het argument dat verzoekers' zoon/broer erkend vluchteling is in België geen afbreuk doet aan de plicht van de commissaris-generaal om elke asielaanvraag in beginsel afzonderlijk te onderzoeken. Elke asielaanvraag wordt individueel onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij rekening werd gehouden met "het principe van gezinseenheid" doet dan ook niet ter zake. Elke asielaanvraag wordt individueel beoordeeld. *In casu* oordeelde de commissaris-generaal terecht dat hoewel er in hoofde van de zoon/broer van verzoekers, de heer A. Y. S. een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kon worden vastgesteld er in het kader van de asielaanvraag van verzoekers

wordt vastgesteld dat hun verklaringen omtrent de problemen die zij persoonlijk in Afghanistan zouden hebben gekend ongeloofwaardig zijn zodat zij niet in aanmerking komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Verwerende partij benadrukt in haar nota dat de zoon/broer van verzoekers als tolk voor de Amerikaanse troepen in Afghanistan behoort tot de kwetsbare profielen waardoor hij op basis van de geloofwaardigheid van dat profiel de vluchtelingenstatus kan worden toegekend. Zij verwijst naar de UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan, UNHCR, December 2010, p. 8-10 die bij de nota zijn gevoegd. Volgens de verwerende partij brengen zij geen gegevens aan die ertoe zouden kunnen leiden te besluiten dat zij een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade hebben louter en alleen op grond van het profiel van hun zoon/broer.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kon geen geloof hechten aan verzoekers' asielrelaas. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat er ernstige vragen kunnen worden gesteld bij eerste verzoekers verklaringen en die van zijn zoon, de heer A.Y.S. dat hij in 2011 in opdracht van de Amerikaanse troepen in het Ghaziabad district van de provincie Kunar getolkt zou hebben bij een bemiddelingspoging nadat er veel burgerslachtoffers waren gevallen bij bombardementen. Wat betreft de activiteiten van vijfde verzoekster, mevrouw Y.M., als lerares blijkt uit een vergelijking van haar verklaringen en deze van haar familieleden een aantal tegenstrijdigheden werden vastgesteld die de geloofwaardigheid van haar voorgehouden profiel ondermijnen. Hierdoor kan er door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geen geloof worden gehecht aan de beweringen van verzoekers over de oorzaak van de problemen in Afghanistan waardoor er logischerwijze ook geen geloof kan worden gehecht aan de feiten die er het gevolg van zouden zijn.

2.4. De Raad kan evenmin geloof hechten aan verzoekers' asielrelaas.

Wat betreft de tolkactiviteiten van verzoekers' zoon/broer in Kunar leggen eerste verzoeker en diens zoon S. uiteenlopende verklaringen af. Zo stelde eerste verzoeker immers dat Ghaziabad gebombardeerd werd *nadat* zijn zoon daar was gaan tolken en dat het niet duidelijk was of de bombardementen uitgingen van de Amerikanen of niet (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 9) daar waar zijn zoon S. zelf zijn tolkactiviteiten *na* de bombardementen situeerde (gehoorverslag CGVS A. Y. S., p.10). Eerste verzoeker weerlegt deze vaststelling niet, maar stelt enkel dat het logisch is dat hij geen details kent daar het zijn zoon was die tolkte. Aangenomen kan worden dat eerste verzoeker niet elk detail van het beroepsleven van zijn zoon kent, doch niet dat hij en zijn zoon dienaangaande dermate uiteenlopende verklaringen afleggen. Van eerste verzoeker, die stelt dat hij vreest voor zijn leven en dat van zijn echtgenote en kinderen omwille van de activiteiten als tolk van zijn zoon, mag toch worden verwacht dat hij zich inlicht over dat beroepsleven. De uiteenlopende verklaringen betreffen de kern van het asielrelaas en brengen de geloofwaardigheid van het relaas ernstig in het gedrang. Dit klemt eens te meer nu eerste verzoeker en diens zoon S. samen naar België zijn gekomen (vragenlijst CGVS eerste verzoeker, punt 16) zodat toch mag verwacht worden dat verzoeker en diens zoon hierover in detail hebben gesproken, gezien het belang hiervan voor hun asielaanvragen. Dat eerste verzoekers zoon tijdens zijn vakantie niet veel tijd had zodat het niet mogelijk was om alles aan zijn vader in detail te vertellen en met hem te bespreken, vormt bijgevolg dan ook geen afdoende verklaring.

Wat betreft de problemen die verzoekers' zoon/broer S. in Afghanistan ondervond verklaarde eerste verzoeker tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal dat S. in 2010 bedreigd werd in het district Surobi en dat hij en zijn zoon later ernstige bedreigingen ontvingen van onbekenden uit het district Ghaziabad van de provincie Kunar (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 9-10). Eerder stelde eerste verzoeker echter dat de taliban in 2007 ontdekten dat zijn zoon S. voor de Amerikanen werkte en hem bedreigden, maar dat hij niet weet op welke manier (vragenlijst CGVS eerste verzoeker, p. 3). Wanneer eerste verzoeker er toen op gewezen werd dat deze feiten van drie, vier jaar geleden dateren en hem gevraagd wordt of er in tussentijd niets meer gebeurd is verklaarde eerste verzoeker enkel dat S. en de jongste zoon H. nog steeds bedreigd werden. Op welke manier S. bedreigd werd weet eerste verzoeker echter niet (vragenlijst CGVS eerste verzoeker, p. 3). Op geen enkele manier verwees eerste verzoeker naar de bedreigingen in Surobi, al evenmin bleek eerste verzoeker toen op de hoogte van de voorgehouden problemen van zijn zoon met bewoners van de provincie Kunar. Wanneer het Commissariaat-generaal eerste verzoekers zoon S. tijdens diens gehoor vroeg wanneer zijn persoonlijke problemen in Afghanistan begonnen zijn, verklaarde deze dan weer dat zijn problemen begonnen in 2011 waarna hij uitgebreid vertelde over problemen met inwoners van Kunar

(gehoorverslag CGVS A.Y.S, p. 9-11). Gevraagd of hij daarvoor ooit persoonlijke problemen had verklaarde eerste verzoekers zoon S. dat hij kleine, niet ernstige problemen ondervond, die hij dan weer situeert in 2010 (gehoorverslag CGVS A.Y.S, p.11). Wanneer eerste verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal geconfronteerd werd met de vaststelling dat hij tijdens het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken de problemen met de bewoners van Kunar geenszins aanhaalde geeft eerste verzoeker hiervoor de verklaring dat zowel zijn zoon S. als zijn dochter M. niets over hun problemen vertelden (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p.11). Niet alleen is het niet geloofwaardig dat eerste verzoeker samen met zijn ganse familie Afghanistan zou hebben verlaten vanwege problemen waarvan hij op dat moment niet op de hoogte was. Eerste verzoekers verklaring voor zijn onwetendheid betreffende de problemen van zijn zoon S. in Surobi en Kunar op het moment van zijn asielaanvraag is bovendien ook tegenstrijdig met de beweringen van zijn zoon tijdens diens gehoor waarbij deze stelde dat hij zijn problemen in Afghanistan met eerste verzoeker besprak (gehoorverslag CGVS A.Y.S, p.11 en 15).

De Raad stelt vast dat verzoekers in het verzoekschrift uitgebreid verwijzen naar hun eerder tijdens de procedure gegeven verklaringen maar benadrukt dat het louter hernemen van reeds eerder tijdens de procedure gegeven verklaringen niet van aard is om de gedane vaststellingen te weerleggen. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoekers' opeenvolgende verklaringen niet in overeenstemming zijn met elkaar. Het argument van verzoekers dat hun zoon/broer op advies van de tolk enkel zijn grootste probleem zou verteld hebben, zijnde het probleem in 2011, kan bijgevolg niet overtuigen nu hem expliciet werd gevraagd naar eerdere problemen.

Wat betreft de activiteiten van vijfde verzoekster worden evenzeer tegenstrijdige verklaringen afgelegd. Zo kan worden vastgesteld dat vijfde verzoeksters broer S. tijdens zijn gehoor haar 13 of 14 maanden durende activiteiten als leerkracht situeerde rond 2010, zonder enige vermelding van haar tewerkstelling in 2008 (gehoorverslag CGVS A. Y. S., p. 4) en dat vijfde verzoeksters schoonzus, met wie vijfde verzoekster in Kabul in het ouderlijke huis samenwoonde, dan weer stelt dat M. na haar huwelijk in 2009 zeker niet heeft lesgegeven (gehoorverslag CGVS A. Y. A., p. 3, 7). Tweede verzoekster stelde dat vijfde verzoekster de eerste keer aan het begin van het schooljaar startte en op het eind van het schooljaar stopte, dan één schooljaar thuiszat, en het daaropvolgende schooljaar opnieuw een aantal maanden les gaf (gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 5). Vijfde verzoekster verklaarde dan weer dat zij les gaf van begin 2008 tot eind 2008 en daarna van begin 2011 gedurende een drie- of viertal maanden (gehoorverslag CGVS vijfde verzoekster, p. 7-8) en dus minstens twee schooljaren geen les gaf.

Verzoekers geven met betrekking tot de activiteiten van vijfde verzoekster in hun verzoekschrift een gekunstelde *post-factum* verklaring die duidelijk na reflectie tot stand gekomen is om de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen. Indien vijfde verzoeksters broer en schoonzus niet op de hoogte zouden zijn geweest van de precieze data van tewerkstelling van vijfde verzoekster als lerares hadden zij dit ook eenvoudigweg kunnen aangeven, hetgeen zij *in casu* niet hebben gedaan. Integendeel de verklaringen die haar broer en schoonzus hierover aflegden zijn flagrant tegenstrijdig met vijfde verzoeksters verklaringen. Waar verzoekers beweren dat de tolk aan hun broer/zoon zou gezegd hebben dat hij niet de exacte maanden en jaren diende te geven, is een loutere bewering die verzoekers geenszins *in concreto* aannemelijk maken. Verzoekers trachten vervolgens de tegenstrijdigheden te verschonen door te wijzen op de zwangerschap van hun schoonzus/schoondochter en de andere woonplaats hetgeen evenmin afdoende is om de vastgestelde tegenstrijdigheden te weerleggen. Bovendien merkt de Raad op dat vijfde verzoekster in onderhavig verzoekschrift stelt dat zij in het jaar 2011 ongeveer 5 maanden tewerkgesteld was daar waar zij tijdens haar gehoor aangaf begin 2011 gedurende een 3 of 4-tal maanden te hebben lesgegeven (gehoorverslag CGVS vijfde verzoekster, p. 7-8). Bovenstaande tegenstrijdigheden ondermijnen wel degelijk het voorgehouden profiel als lerares van vijfde verzoekster.

Wat betreft de problemen die vijfde verzoekster zou hebben ondervonden als lerares en als zuster van een tolk voor de Amerikanen dient opgemerkt te worden dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat zij van midden 2008 tot eind 2008 les heeft gegeven in de school Rohi in Arzan Qimat en dat ze in 2008 persoonlijk vijf maal bedreigd werd door de taliban vanwege haar werk als lerares en de activiteiten van haar broer als tolk. Deze bedreigingen hielden op toen ze met haar werk stopte, haar broer zou nog drie jaar verder hebben gewerkt tot het moment dat de familie Afghanistan verliet (vragenlijst CGVS vijfde verzoekster, p. 2-3). Tijdens haar gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde vijfde verzoekster dan weer dat ze in 2008 nooit persoonlijk bedreigd werd tijdens de periode dat ze les gaf, maar dat ze stopte met haar lesactiviteiten vanwege de slechte algemene veiligheidssituatie in Kaboel. In 2011 zou zij dan gedurende drie of vier maanden

opnieuw les hebben gegeven omdat ze zich verveelde en tijdens deze periode persoonlijk bedreigd zou zijn geweest op weg naar school (gehoorverslag CGVS vijfde verzoekster, p. 9-10).

Waar vijfde verzoekster in het verzoekschrift volhardt in haar verklaring dat zij tijdens het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft verklaard dat zij in 2008 persoonlijk bedreigd zou zijn geweest en opmerkt dat er geen enkele reden is waarom zij hierover zou liegen, stelt de Raad vast dat vijfde verzoeksters bewering geen steun vindt in het administratief dossier. Het louter ontkennen bij de Dienst Vreemdelingenzaken bepaalde verklaringen te hebben afgelegd, kan de vastgestelde tegenstrijdigheid – welke steun vindt in het administratieve dossier – niet weerleggen. Vijfde verzoekster kan deze blote bewering ook niet hard maken nu zij het verslag heeft ondertekend nadat het haar in het Dari werd voorgelezen. Daarnaast ondertekende vijfde verzoekster een verklaring dat zij de tolk goed begreep.

Uit de verklaringen van vijfde verzoekster tijdens het gehoor blijkt bovendien niet enkel dat zij de periode dat zij les zou hebben gegeven in 2008 niet duidelijk in de tijd kan situeren maar dat zij zowel voor haar lesactiviteiten van 2008 en 2011 de westerse kalender hanteert (gehoorverslag CGVS vijfde verzoekster, p. 6, 9). Gevraagd in welke Afghaanse maand zij in 2008 begon en stopte met lesgeven moet zij het antwoord schuldig blijven, vijfde verzoekster blijkt het zelfs niet bij benadering te kunnen vertellen (gehoorverslag CGVS vijfde verzoekster, p. 6). Wanneer dezelfde vraag over de toch recentere periode in 2011 wordt gesteld antwoordt zij dan weer dat zij geen aandacht aan de Afghaanse kalender schonk (gehoorverslag CGVS vijfde verzoekster, p. 9). Wanneer het Commissariaat-generaal haar confronteert met het feit dat het merkwaardig is dat zij de Afghaanse kalender niet blijkt te kunnen hanteren wanneer het haar tewerkstelling betreft en zich daarbij tevens afvraagt hoe het mogelijk is dat zij wel de westerse kalender hanteert zonder deze naar de Afghaanse kalender te kunnen omzetten is het gegeven antwoord onaannemelijk. Zij stelde immers dat zij in Afghanistan de kalender weinig gebruiken en dat de school waar zij werkte de westerse kalender gebruikte (gehoorverslag CGVS vijfde verzoekster, p. 9). Van een Afghaanse burger van 28 jaar die zelf naar school is geweest en verklaart les te hebben gegeven mag redelijkerwijze verwacht worden dat zij de in Afghanistan gehanteerde kalender kan hanteren (gehoorverslag CGVS vijfde verzoekster, p. 3, 4, 6). Vijfde verzoekster volhardt in haar verklaringen zoals afgelegd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Het louter hernemen van reeds eerder tijdens de procedure gegeven verklaringen is niet van aard is om voorgaande vaststellingen te ontkrachten of te weerleggen.

Wat betreft de problemen die de andere kinderen ondervonden zouden hebben, moet vastgesteld worden dat eerste verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat naast S. en M. zijn jongste zoon H. en zijn jongste dochter S. eveneens door gemaskerde taliban bedreigd werden op school (vragenlijst CGVS eerste verzoeker, p. 3). Wanneer eerste verzoeker tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gevraagd werd of er buiten hemzelf, S. en M. ooit andere familieleden bedreigd werden stelt hij dan weer dat zijn zoon die nu ziek is ook werd bedreigd (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p.11-12). Daarmee verwijst eerste verzoeker naar zijn zoon S. (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 5). Als de namen van S., M., S. en H. worden opgenoemd als de kinderen die bedreigingen ontvangen hebben in Afghanistan verklaart eerste verzoeker bovendien dat zijn dochter S. geen problemen had, want dat haar school niet veraf gelegen was en ze samen met een groep meisjes heen en weer naar school ging (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p.12). Wanneer het Commissariaat-generaal eerste verzoeker daarop confronteert met zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken herinnert hij zich plots wel bedreigingen maar situeert hij deze op weg van de moskee naar huis (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p.12). Eerste verzoeker tracht de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen aangaande de problemen van zijn andere kinderen te verschonen door te wijzen op het korte gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken waardoor hij niet teveel in detail kon treden terwijl hij op het Commissariaat-generaal alles veel uitgebreider kon vertellen. De Raad meent dat de duur van het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken geen afbreuk doet aan de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. In dit opzicht is het dan ook niet aannemelijk dat eerste verzoeker bij zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van de problemen van zijn zoon S..

Waar eerste verzoeker aangaande de problemen van zijn jongste dochter S. stelt dat zij, buiten het ene incident op weg naar huis van de moskee, geen noemenswaardige problemen had, dient te worden

opgemerkt dat het louter hernemen van de verklaringen zoals afgelegd tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat zowel H. als S. werden bedreigd op school waar ze benaderd werden door gemaskerde mannen (vragenlijst CGVS eerste verzoeker, punt 5). De tegenstrijdigheid vindt steun in het administratief dossier en wordt door eerste verzoeker geenszins weerlegd.

De door verzoekers neergelegde taskara's hebben enkel betrekking op verzoekers' identiteit, hetgeen *in casu* niet ter discussie staat.

2.5. Verzoekers maken, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas, niet aannemelijk dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (SRB Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict, 15 juni 2012; SRB Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse, 11 juli 2012), blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het woelige district Surobi blijven internationale troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggevallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op 'high profile' doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar de luchthaven, inclusief in de wijk Wazir Akbar Khan.

De Raad stelt vast dat het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is. De Raad stelt dan ook vast dat er voor burgers in Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het rapport van Vluchtelingenwerk Vlaanderen, het rapport van het European Country of Origin Information Network, de twee rapporten van UNHCR, het Nederlands ambtsbericht Afghanistan van juli 2012, het rapport van International crisis Group en de persberichten die verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd, bespreken de veiligheidssituatie in Kabul en Afghanistan en

bevestigen dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen die hoofdzakelijk gericht zijn tegen high-profile doelwitten, maar tonen niet aan dat er in de hoofdstad Kabul een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst.

De door verzoekers aangehaalde en bijgevoegde informatie is dan ook niet van aard om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde SRB te ondergraven.

2.6. In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantonen.

2.7. Verzoekers vragen *in fine* van hun verzoekschrift de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers geven verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissingen zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF